

Arrest

**nr. 260 768 van 16 september 2021
in de zaak RvV X / IV**

Inzake:

1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 10 december 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. J.P. LIPS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen. In de beslissing omtrent eerste de eerste verzoekende partij wordt integraal verwezen naar de beslissingen omtrent de tweede en derde verzoekende partij.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

1.2. Verzoekers stellen in de eerste plaats dat de termijn van 15 werkdagen, zoals vermeld in artikel 57/6, derde lid van de Vreemdelingenwet, niet werd gehonoreerd. Doordat deze termijn niet is nagekomen, niet is uiteengezet waarom deze termijn niet kon worden gerespecteerd en alsnog werd geoordeeld dat hun verzoek om internationale bescherming als niet ontvankelijk werd beschouwd, is het voormelde artikel volgens verzoekers geschonden.

De Raad wijst erop dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in artikel 57/6, derde lid vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij menen dat de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen het Commissariaat-generaal belet (om nog langer) een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 110-116). Verzoekers argumentatie kan aldus niet worden gevolgd.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers op 26 juni 2019 in Kroatië de vluchtelingenstatus is toegekend. Dit wordt door verzoekers niet betwist.

In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Kroatië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Kroatië.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekers, die internationale bescherming genieten in Kroatië, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen; dat verzoekers er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten; dat aan de status van verzoekers een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekers er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat

zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoekers zelf in concreto dienen aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Kroatië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Kroatië verleend werd, te weerleggen. Verzoekers blijven in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft hun persoonlijke situatie, mishandelingen hebben ondergaan of riskeren te ondergaan omwille van hun hoedanigheid als internationaal beschermde en dat de tekortkomingen in Kroatië, waar zij internationale bescherming genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig zijn waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hem in Kroatië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekers een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Kroatië. Verzoekers slagen er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissingen. Zo herhalen verzoekers dat er bij de tweede verzoekende partij een gebrek is aan medische verzorging. Verder wordt verwezen naar de discriminatie die eerste verzoeker zou meemaken als het over tewerkstelling gaat, zodat hij geen inkomen kan voorzien om de nodige medische verzorging voor tweede verzoekende partij te bekostigen, en naar de discriminatie van derde verzoekende partij op vlak van haar onderwijskansen. Zij vatten samen dat is aangetoond dat zij in alle mogelijke sociale aspecten van het maatschappelijk leven in vergelijking met de Kroatische onderdanen worden gediscrimineerd. Verzoekers beperken zich echter tot het louter stellen dat zij wel worden gediscrimineerd tegenover de Kroatische onderdanen, zonder dit aan te tonen met enig begin van bewijs of zonder in te gaan op de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing. Zo is niet aangetoond dat de moeilijkheden rond de medische problematiek niet behoren tot beperkingen die ook gelden voor Kroatische onderdanen en behoort dit niet tot de bevoegdheden van de commissaris-generaal. Waar zij verwijzen naar andere incidenten werd opgemerkt dat deze situaties op zich niet worden aangemerkt als daden van vervolging of een situatie van ernstige schade. Ten slotte wordt er nog op gewezen dat verzoekers geen pogingen hebben ondernomen om een beroep te doen op de hulp of de bescherming van de bevoegde instanties.

5. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Kroatië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 maart 2021, voeren verzoekende partijen aan dat zij geen stukken kunnen voorleggen en benadrukken zij dat zij geen negatief bewijs kunnen voorleggen. Verzoekende partijen wijzen erop dat verzoekster hartproblemen heeft en diabetes en zij in Kroatië 10 maanden moet wachten om medische verzorging te kunnen krijgen. Verzoekende partijen wijzen erop dat verzoekster in België medische verzorging krijgt en zij geen aanvraag 9ter kan indienen omdat de medicijnen die zij nodig heeft aanwezig zijn in Kroatië. De medische verzorging is er in Kroatië, alleen kan verzoekster niet aantonen dat zij pas een dokter zal kunnen raadplegen na maanden wachten.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete en dienstige argumenten bijbrengen die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de vaststellingen gedaan in voormelde beschikking en de bestreden beslissingen.

De verzoekende partijen gaan er immers niet concreet op in, doch ze beperken hun betoog ter zitting immers tot voormelde argumentatie dat verzoekster R. R. hartproblemen heeft en diabetes en zij in Kroatië 10 maanden moet wachten om medische verzorging te kunnen krijgen.

De verzoekende partijen bevestigen met hun verklaringen evenwel de eerder gedane vaststelling dat zij in Kroatië wel degelijk toegang hebben tot en gebruik kunnen maken van de gezondheidszorg aldaar. Ze wijzen er namelijk zelf uitdrukkelijk (nog eens) op dat medische verzorging, net als de benodigde medicatie, voorhanden is in Kroatië, doch benadrukken dat verzoekster pas na maanden wachten een dokter zal kunnen raadplegen. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partijen hun beweringen omtrent die lange wachttijd niet aantonen zoals ze overigens zelf aangeven, tonen zij hoe dan ook niet aan dat wat de medische situatie van verzoekster betreft haar/hun situatie als begunstigde(n) van internationale bescherming verschilt van die van Kroatische staatsburgers. Uit niets blijkt en verzoekende partijen, die overigens op geen enkel moment ook maar enigszins iets in die zin (lijken) voor (te) houden, maken niet aannemelijk dat zij omwille van een van de criteria in het Vluchtelingenverdrag geen of slechts een beperkt(er)e toegang zouden hebben tot de Kroatische gezondheidszorg, en dat hun situatie hierin zou verschillen van de Kroatische onderdanen.

Zo er een verschil zou zijn tussen België en Kroatië, waar verzoekende partijen internationale bescherming genieten, wat betreft de wachtermijn voor verzoekster om bij een arts terecht te kunnen en er medische verzorging te kunnen genieten, brengt de Raad volgende pertinente overweging in de bestreden beslissing in herinnering, waar met verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, het volgende wordt opgemerkt: *“Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door*

het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97]."

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de bescherming die hen in Kroatië werd verleend niet (langer) effectief of toereikend is en dat zij er de aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, zoals o.a. inzake de toegang tot onder meer gezondheidszorg, niet (meer) kunnen laten gelden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Kroatië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS